

Rácz Péter

NÉHÁNY ÁLLAT VISSZASZOKOTT A HÁZHOZ

itt hagyják nyomukat a hóban,
hangjukat a fák között, látványukért
hajnalban kéne kiosonni hátul
vagy szürkületkor olyan csöndben lenni
mint aki Isten háta mögé akar kerülni

olyan sokáig
olyan sokáig nem csinálni semmit,
nem beszélgetni, nem indulni sétára,
nem inni bort, csak annyit, hogy érezd
milyen a verandán ülni (jó)
nem emlékezni arra, hogy
tested súlytalan, csak a hó nehéz
ami rád hull gyors ütemben
és ülni köztük, észre nem venni
este nem lehet hozzád érni,
hajnalban igen

Várad, 2011/11.

Rácz Péter 1948-ban született Békéscsabán.
Verset ír, műfordítással foglalkozik. József Attila-díjas.

Cserna-Szabó András

EPIDÉMIA

Egy portói kikötői kocsmában szerződttetett a Medusa Moon szállás-
mestere, Fagundes. Barátságatlan, sebhelyes arcú, iszós alak volt, és
folyton magával cipelte jókora kalickáját, melyben Bobby névre hall-
gató cerkófmajma lakott. Én lettem a huszonegyedik hajószakács.

A luxusgőzösre 507 utas váltott jegyet. Nem volt sok holmim, egy
kopott vulkánfiber bőröndben némi ruhanemű, és néhány könyv, köz-
tük Czifrai szakácskönyvének 1829-es, és a Parerga und Paralipomená-
nak 1851-es kiadása. Mokhtarral, a maláj konyhamészárokkal kerültem
közös kabinba. Nem volt ellenemre a napi tizenhat óra munka, felej-
teni akartam. Egy zöld szemű lányt hagytam a hátam mögött a zsidó-
negyedben, aki recés halpucoló kést döfött a szívembe, azután két és
fél évig forgatta körbe-körbe. Dumouriez konyhafőnök szigorúan a sze-
mem közé nézett, azt kérdezte, mit tudsz. Mindent, válaszoltam fleg-
mán, egy püspöknél szolgáltam. Majd meglátjuk, mondta a séf, és első
este már 507 személyre főztem teknősbékát hattyúvér-mártásban. A ha-
talmos maláj már a harmadik éjszaka bebújt mellém. Előbb csak si-
mogatótt, később csókolgatótt. Egy szót se szóltam. Némán feküdtem
a hasamon, és bárányokat számolgattam. A nyolcvanegyedik bárány-
nál Mokhtar tizenegy aprót sóhajtott a fülembé, aztán visszabújt a saját
ágyába. így ment ez aztán minden éjjel. A kormányos betegedett meg
legelőszőr. Nem volt olyan sál, ami eltakarhatta volna gennyes nyakát.
Aztán egy holland gyémántkereskedőn tűntek fel az össze nem téveszt-
hető tünetek. A hajóorvos, Jean-Paul, aki folyton bejárt hozzánk repe-
tázni, imádta a békát kucsmagombával, azt mondta, nincs mese, fiúk,
itt most mindannyian meg fogunk döglenni. Aztán reménytelenségé-
ben felzabált három adag borjúagyvelőt Orly módra. Én aztán nem,
mondtam, mire a többi szakácsok veszettül röhögtek. Miért, ki vagy
te, tán a Jóisten? Halhatatlan lenne őkegyelme? – kérdezték gúnyosan.
De én tudtam, hogy nem itt, a Medusa Moonon fogok elpatkolni.
Mert megálmodtam a halálom. Egy kínai kurva fog kalaptúvel nyakon
szúrni valami koszos kuplerájban. De ezt nem kötöttem az orrukra.
A kormányos hulláját egy hét múlva a tengerbe dobták. Egyetlen hajó
sem mert segíteni rajtunk, féltek a fertőzéstől. A kikötők nem fogad-
ták a Medusa Moont. Kint hányódtunk a tenger közepén, nyakunkon